

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: G. J. van den Broek, M. H. Damme Jr., G. D. Jordens,
J. F. Ligtenberg, Ch. J. I. M. Welter.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar.
De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.
Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

BERICHT.

Het eerstvolgend nummer van dit blad zal verschijnen in begin September.

Geen Gratie.

De verschillende berichten die in de laatste maanden omtrent de Fransche Kamer in omloop zijn geraakt, ze zijn met elkaar op dit eene punt in overeenstemming, dat een kamerzitting in Parijs een der grootste attracties der wereldtentoonstelling is. Ofschoon nu onze Tweede Kamer niet alleen op het gebied van actie en leven wel het tegendeel van hare Fransche zuster is, mag men hieruit niet concludeeren dat de zittingen op het Binnenhof het tegendeel van spotlust en afkeuring opwekken.

Het kritiseeren van buitenlandsche aangelegenheden en het vergoelijken van binnenlandsche gebreken schijnt wel bijzonder eigen te zijn aan elk land, dat met star-conservatieve en reactionnaire elementen pijnlijk opgescheept is. En het komt mij voor dat deze lofwaardige eigenschap de oorzaak bevat, waarom mij zoo weinig afmakende kritiek op ons eerwaardig wetgevend college onder oogen kwam.

Reden heb ik aan te nemen, dat sedert het optreden van ons ministerie van Sociale Lapvaardigheid het aantal van hen die zich met kamerverslagen bemoeien belangrijk is uitgebreid; verwonderlijk en te betreuren evenwel is het dat nog zoo weinigen anders dan koudweg tegenover deze uitingen gaan staan, dat nog zoo weinigen zich verstouten eens op de kamertribunes den indruk van het gesproken woord te ontvangen, dat nog zoo weinigen van het zeer belangrijke panorama genoten: de Tweede Kamer in vogelvlucht.

Nuttig vooral zou de leering, uit dit schouwspel vloeiende, zijn voor de jongeren; want mijn idealisme dat door zoo betrekkelijk-korte ervaring ten doode gewond werd, heeft nog wel in z'n stuiptrekking zóoveel vertrouwen in de ontvankelijkheid van mijn jonge omgeving, dat het verwachtingsvol kan denken aan den invloed, dien het gezicht der bejaarde versletenheid op ons jongeren moet uitoefenen.

Niet slechts 'n enkele maal hoorde ik van 'n vreedzame vriend de primitieve uitbarsting: „Onbegrijpelijk dat er nog nooit 'n bom onder die lui gegooid is”; en heusch na mijn herhaalde en bezonken kennismaking zou ik het zeer van pas vinden als er in al die deftigheid bij wijlen 'n oorvijgen-val neerdaalde.

Want de indruk dien men van dezen ouwe-heeren-troep op het eerste gezicht ontvangt wordt bij langer aanwezigheid versterkt, zoodat in een jong gemoed wrevel en blijvende minachting beslist post vatten. In die sfeer hangt 'n dufheid 'n onfrischheid neer, zoo loom en zoo zwaar, dat we ons ten beste voelen, alsof 'n zak, benauwend over ons hoofd geslagen, afmattend neerhangt over onze schouders heen. En die benauwing hangt in alle hoeken in 't midden, boven, beneden, drukt de veerkracht der toeschouwers tot ze angstig voor die bedreiging uitbarst in 'n oproerig gevoel; drukt de pers die haar geeuwen zoekt

te verbijten door hatelijkheden of kritiek op het gedoe en niet-gedoe daar-beneden; die benauwing drukt ten slotte niet het minst de eigenlijke acteurs, de behartigers der vaderlandsche belangen, en ze drukt hen zoo klemmend, dat het den frisschen jongen elementen met uiterste inspanning slechts gelukt den kop boven deze kaalhoofdigheid te houden.

In deze vergadering, waar dus de velen suf en versleten zijn met nog alleen wat klasse-instinkt dat hen voor uitingen in het algemeen welzijn behoedt; waar sommigen hun talent en scherpzinnigheid (onbewast 'n enk'le maal) aan hun klasse gaven om meedoogenloos eenige billijkheid tegenover misdeelden te keeren; waar slechts zeer weinigen het wagen bleven onder „algemeen welzijn” niet te verstaan het welzijn der bourgeoisie, maar het welzijn van het algemeen; in deze vergadering zou iemand een frisschen eisch doen klinken, zou iemand komen vragen om recht.

Voor Troelstra was gratie gevraagd, doch deze was door den minister van justitie geweigerd; hierover interpelleerde Van Kol den man die aansprakelijk is voor de uitoefening van de rechten der kroon.

We leven niet meer in een tijd van wonderen; dus ging ik zonder de minste hoop op „recht” de interpellatie bijwonen. Maar het optreden der kamerleden-meerderheid was van een laagheid nog ver beneden de soort die bij mijn geringen dunk pas gaf. Had ik niet kunnen verwachten dat in een geval toch zoo indirect eerst verbandhoudende met beurs-belangen, een restje rechtsgevoel meer onbevangen had kunnen spreken dan gewoonlijk?

Het is misschien juist hierom, omdat mijn laag gespannen verwachting niet eens werd bevredigd dat er naast mijn wrevel en minachting een ander gevoel zich in mij opdrong, een gevoel van droefheid bij zóoveel verdorvenheid.

Deze tijden zijn niet zoo, dat het hinderlijk gevoel van smart bij het zien van onrecht, lang kan blijven bestaan; eer worden wij in heel vroege jeugd al gehard tot cynisme omdat die brutaalste belangzucht, het tot-in-alles doorgevoerde klasse-egoïsme de stuwing is van alle daden die om ons heen worden volbracht. Verzet en strijd, verachting en haat gaan bij nieuwe prikkeling van teleurstelling zóo ras spreken, dat het primitief gevoel van droefheid, stammend uit den idealen-tijd der jeugd, niet eens tijd meer heeft, zich tot uiting te ontwikkelen. — Hoe kon droefheid dan op dien dag nog komen? of was 't omdat ik werd verrast dat zelfs hier, in dit geval waar beurs-belangen betrekkelijk verwijderd konden blijven, het klasse-onrecht zich zóo zou doorvoeren?

Ik wil thans niet treden in onderdeelen, niet spreken over hoe elk onbedorven gemoed wordt geschokt als het formeele recht door harteloze (misschien gewetenloze) toepassing tot onrecht wordt misvormd. Ik wil niet uitweiden over het immoreele van veler juristen-taktiek, die een kwestie geheel onder het bereik van elk leeken-inzicht door spitsvondige redeneering sleepen naar juridisch terrein waar zij het monopolie bezitten en dus voor menselijke, voor nuchtere eerlijkheden-critiek zijn beveiligd. Ik wil ook niet dan aanstippen de deloyale wijze waarop „politiekers”, ten einde raad, komen aandragen met het groote woord: dit of dat is ongrondwettig, waardoor ze de hoorders overbluffen en een krachtig debat vaak doen mislukken. — Ik wil eenvoudig zeggen dat er een man was die een rechterlijk ambtenaar beleedigde om de waarheid te dienen, dat de

Rechtbank, het Hof en de Hooge Raad verklaarden dat de beleediger „klaarblijkelijk heeft gehandeld in het algemeen belang”, en dat 60 van de 73 aanwezige kamerleden als loon voor dezen dienst der Waarheid een maand cel sanctioneerden.

En wilt ge een eenvoudige lijst voor dit bekoorlijk stilleven?

De minister van Justitie, een college over het recht van gratie verhandelende, noemde dit recht „onbeperkt”. Voor de eenvoudigen van harte beteekent onbeperkt niets anders dan onbeperkt..... doch de heer Cort van der Linden zegt in de tweede plaats dat bij het verleenen van gratie „vaste regels moeten gelden”. Voor de eenvoudigen van harte rest dan de eigenaardige ontdekking dat onbeperkt en absoluut beperkt door vaste regels eigenlijk slechts synonieme begrippen zijn.

In de tweede plaats gold tot voor korten tijd de onschendbaarheid der kroon, de verantwoordelijkheid der ministers. De heer De Savornin Lohman beweerde dat de motie-Van Kol, behelzende de afkeuring der kamer, en zijnde gefundeerd op de ministriële verantwoordelijkheid, onwettig was... Bij geen enkelen liberaal woog zijn politieke overtuiging zwaar genoeg om op te treden voor dit in '48 door hem roemrijk verworven recht, zijn in de wet vastgelegde schitterende overwinning.

En in de derde plaats zagen wij het onsmakelijk vertoon van een Christelijk woordvoerder, van Dr. Kuyper die „naar eer en geweten” zou spreken en verklaarde in de kamer tegen de motie te zijn, buiten de kamer ervóór.

Voor eerlijke eenvoud en eenvoudige eerlijkheid zijn deze dingen met den besten wil geen raadsels meer: Wij walgen van deze uitingen eener klasse, die, verschrompelend onder het licht en den gloed van het gloed nieuwe ideaal haar einde nog besmetten gaat door het meest harteloos en kronkelend egoïsme.

Amsterdam, 2 Juli 1900.

TH. VAN DER WAERDEN.

China.

Toen de staten, machtsorganen der bezittende klassen, hunne vertegenwoordigers naar het Huis ten Bosch gezonden hadden om liefde voor den vrede te huichelen, waren er heusch velen, ja zeer velen, die het den sociaal-demokraten wát kwalijk duiden, dat dezen zich op hunne groote meeting in het Paleis van Volksvlijt ongunstig over het haagsche geconfereer uitlieten. Men moest afwachten, werd er gezegd; afwachten wat het resultaat van de veeltalige beraadslagingen zou worden. Je kon nooit weten.

Maar de sociaal-demokraten wisten wél. Zij begrepen dat de oorzaken der oorlogen gelegen waren in de botsingen van kapitalistische belangen. En zij doorzagen dat het om vrede roepen van de heerschende klasse der kapitalistische staten dus noodwendig gelijk moest staan met het passiepreeken van den vos. De sociaal-demokraten zagen het helder in dat de overvloed van kapitaal in de verschillende landen van Europa en Amerika oorzaak zou zijn van een steeds grootere behoefte aan koloniale expansie. En zij voorspelden terecht dat daardoor koloniale oorlogen onmogelijk uitblijven konden.

Er is na de groote feestmaaltijden der vredesgezanten nog geen anderhalf jaar verlopen, en reeds heeft de ervaring geleerd dat de socialisten goed gezien hebben. De oorlog in Zuid-Afrika, wat was zij anders dan een uitvloeisel van koloniale politiek, hebzuchtig als elk bedrijf van die soort. En nu weer de troebelen in China.

Europa heeft het er naar gemaakt. Een volk, dat zoo goed op zich zelf staan kon als de Chinezen, lastig te vallen met steeds herhaalde pogingen om zijn rijkdommen te exploiteeren tot eigen voordeel; het voortdurend te tergen door handelingen die het in zijn heiligste overtuigingen krenken moesten; het daarenboven om den kop te zaniken met een godsdienst waarvan de lang niet ongodsdienstige Chinezen alles behalve gediend zijn; kon het anders dan strijd uitlokken?

De strijd is gekomen. De verbittering tegen de vreemdelingen die, aanvankelijk onderdrukt, gaandeweg toch moest aangroeien tot mateloos haat, is losgebarsten in moordzuchtige razernij. Wellicht zijn er al meer dan duizend slachtoffers gevallen. Gemarteld, vermoord.

Al kunnen wij, en al kan niemand die een oogenblik zich stelt op het standpunt der Chinezen, ontkennen het begrijpelijke van hun gewelddadig verzet tegen de kapitalistische hyena's, toch wekt het gebeurde diep medelijden

met de mannen en vrouwen die daar sterven moesten. Velen van hen waren niet van de slechtsten. Zij waren niet de schuldigen, zij waren meereendeels slechts de werktuigen waarvan de Europeesche kapitalisten zich bedienden om zich te verrijken op anderer grondgebied. Zij werden evengoed geëxploiteerd door Mammon's hooge priesters als de Europeesche loonslaaf, al was hun arbeid ook een gansch andere, hun belooning ook hooger. Deernis, innige deernis met die arme vermoorden, onder wie zoo velen met groote gaven, met kranige energie, met sterken moed.

Inmiddels sturen de mogendheden schepen en troepen. Samenwerkend, schoon afgunstig, bang dat de een meer voordeel zal behalen dan de ander, zullen ze met stroomen Chineezen-bloed gaan wreken den dood harer onderdanen. En het zijn alweer niet de kapitalisten, om wier winst het gaat, die hun leven gaan brengen in 't gevaar van 't Chineesche kruut en lood. Maar de soldaten, voor d' overgrote meerderheid proletariërs-zonen, moeten hier weer dienen als werktuigen van wraakzucht en winstbejag. En dan gaat dat nog wel in naam van het Christendom, zooals de Duitse Keizer in zijn rede schaamteloos (of dom?) genoeg was om te verklaren.*) Zoo zien we ook hier weer een leerzaam voorbeeld van het machtsmisbruik der bezittende klasse.

Toch is er iets wat ons aan de droeve gebeurtenissen een groote lichtzijde doet ontwaren.

Voor wie de blijde boodschap van 't socialisme niet hebben verstaan is het een nare tijd. Overal zien zij strijd, en telkens leed. Overal oneenigheid en ellende. Wat moeten dezulken wel van de toekomst denken?

Maar wij die weten de oorzaak der verfoeilijke verschijnselen, die hebben geleerd te zien het kapitalisme in zijn ware gedaante, ontdaan van den wansmakelijken tooi van bombastische rederijkerij en klassiek-staathuishoudkundige frazes waarmee men gemeenlijk zijn afschuwelijke naaktheid voor 't oog van 't volk tracht te verbergen, wij hebben de overtuiging dat al deze dingen zullen medewerken om de bewustwording van het proletariaat in alle moderne cultuurlanden te bespoedigen. Waar zelfs onverdachte bourgeois-kranen het wagen bij herhaling en in de scherpste bewoordingen den Transvaal-oorlog te wijten aan Engelsche kapitalisten, daar wordt het voor de sociaal-demokraten gemakkelijk gemaakt de oorzaken van de oorlogen-in-'t-algemeen aan de arbeiders duidelijk te maken. En als nu in menig gezin wordt gevraagd, en nog zal worden gevraagd naar het waarom en waardoor, wanneer een vader of zoon in Oost-Azië het leven moest laten, dan zal het antwoord dat de sociaal-democratie niet zal dralen te geven, het ware karakter van 't kapitalisme in steeds wijder kring ontmaskeren. Dieper en breder zal worden het besef van den noodzakelijken strijd tegen het stelsel, dat als een zeer slechte boom zulke wrange vruchten draagt.

Tot de bewustwording dus der proletariërs zullen deze feiten, en die er nog zullen volgen van even bloedigen en droevigen aard, krachtig meewerken. En dus lijden de ongelukkige verslagenen hunne smarten niet te vergeefs. De arbeidersklasse zal stijgen in welvaart, winnen in kracht. Zoo zal dit leed een hoog geluk baren.

*) In hypocrisie komt die verklaring den Judas-kus nabij. Ook hier zijn immers de zilverlingen in het spel.

J. W. A.

Idealisten.

Een zeer groot gedeelte van de studeerenden zien we zoo gewoonlijk in den loop der tijden sjeezen. En het is niet gebrek aan capaciteiten dat de meeste slachtoffers eischt.

Het ligt voor de hand, dat waar we zoovelen zien ten onder gaan het meerendeel der geslaagden ook al een flinke knoei beet heeft. In het algemeen heeft het moreel dan ook veel geleden. Dit komt het best uit bij het optreden in de K. M.

Natuurlijk zijn er enkele ruwe brutale karakters, die zich er direct thuis zullen gevoelen, die het steeds begrepen hebben dat leugen en bedrog (altijd in 't fatsoenlijke natuurlijk) zoo tamelijk wel voorwaarden zijn voor een goede carrière, zij hebben dit van den beginne af begrepen, kunnen moreel moeilijk achteruitgaan, en behooren in den regel tot de best geslaagden.

De klasse der totaal onverschilligen is hieraan nauw

verwant en beide variëteiten gaan licht in elkaar over.

De meeste studenten zijn echter idealisten.

Idealisten met algemeene ontwikkeling en idealisten zonder algemeene ontwikkeling.

Idealisten met dassen en idealisten zonder dassen.

Idealisten, die door hun rijkdom ten onder gaan en idealisten die door hunne armoede tot het vulgaire komen.

Roode, gele, groene en blauwe idealisten.

Heftige, kalme en dweepende idealisten.

Enfin je kunt het zoo gek niet bedenken of ze zijn er en de een heeft al schooner plannen dan de ander.

Maar volg nu die idealisten eens in de maatschappij, ga eens na wat er nu eigenlijk van hun idealisme in daden wordt omgezet.

Dat de rijke idealist ten onder gaat spreekt bijna van-zelf. In zijn studententijd nu ja, toen vond ieder dat wel aardig, zoo'n beetje dweeperij. Later wordt men wel wijzer. Zijn familie bezorgt hem een passende betrekking in een nette omgeving en in de drukke eenzaamheid van zijn bestaan, kunnen de idealen het niet lang uithouden. Zeker hij doet nog wel alsof, en zijn vrienden noemen hem nog „idealist” maar in zijn goede oogenblikken weet hij wel dat het uit is, en heeft hij het land aan zich zelf en zijn omgeving.

Den armen idealist gaat het niet veel beter. Hij wordt al heel spoedig voor de keuze gesteld: zich zelf en zijn idealen prijs te geven of honger te lijden. En het moet een zeldzame persoonlijkheid zijn, die zijn individueele idealen stelt boven de achting van familie en omgeving, boven de zorg voor vrouw en kind. Bovendien het is zoo eenvoudig en verleidelijk zijn persoonlijke idealen te verwringen tot onschuldige niemand ergernis gevende algemeenheden.

Over het algemeen voldoen idealisten zonder dassen beter dan die met dassen, maar ze zijn of rijk, en gaan dus ten onder, of ze zijn arm, en gaan dus ook ten onder.

Het beroerdste figuur maken over het algemeen de idealisten met algemeene ontwikkeling. Zoo'n enkele idealist die zich niet te veel inbeeldt, maar zich eenvoudig door een sterk gevoel laat beheerschen, vindt in de harde tegenstelling van de werkelijkheid en zijn gevoelens nog wel eens opwekking en aansporing om verder te gaan ondanks ernstige tegenwerking.

Maar ongelukkig de man met de algemeene kennis. Hij is natuurlijk niet zoo bekrompen om zich bij wie dan ook aan te sluiten. Zeker, waardeering, waarom niet. Socialisten, anarchisten, liberalen, katholieken ze hebben allemaal heel veel moois. Anarchisten vooral, prachtig om mee te dweepen.

Ze hebben natuurlijk machtig veel gelezen en kunnen overal over meepraten. Kant en Hegel dat zijn je ware mannen. Marx „Das Kapital” ook heel interessant en dan Bellamy „Het jaar 2000”. Het is jammer dat de socialisten zoo doordraven, maar dat zal met den tijd wel beter worden.

In den regel levert het dus niet veel op en voor wie er op let is het verwonderlijk hoe ontzettend snel de verandering optreedt. Een enkele moge later weer eens worden opgewekt, het idealisme van den studententijd blijkt over het geheel al heel weinig degelijk te zijn.

Alleen zij die met hunne idealen in de volle werkelijkheid staan, die het volle breede leven van onzen tijd in zich voelen meeleven; alleen zij die zich bewust zijn te leven in den wordingstijd van een nieuwe schoonere maatschappij, die zich hun roeping bewust zijn; alleen zij, die niet weer zouden kunnen leven in een steeds weer ten onder gaande, duffe burgerlijke omgeving, die snakken naar de frischheid van den nieuwen strijd; alleen zij, die de overwinnende kracht van hunne idealen nog oneindig versterkt voelen door de zekerheid dat duizenden en steeds meer duizenden van evenbezielde strijders met hen één kolos vormen, gereed de wereld te herscheppen; zij alleen kunnen hunne idealen behouden ondanks alles, maar ook zij alleen.

S. J. R.

Broodsgebrek!

De lezers worden er aan herinnerd dat de bittere nood der diamantbewerkeren te Amsterdam nog altijd voortduurt. Er zijn nog steeds een paar duizend werk-loozen, wien het absoluut aan geregelde verdiensten ontbreekt.

Op allen die in overvloed leven (en dat doen wij allen) rust de plicht hier te helpen zooveel ze kunnen.

Zendt geld, en wekt uwe omgeving op evenzoo te doen. Veel en dikwijls!

A.

Bijdragen worden o. a. ontvangen door:

De Redactie van „Het Volk”, Gelderschekade 117, Amsterdam;
Den heer P. L. Tak, redacteur van „de Kroniek”, Weesperzijde 98, Amsterdam,
en aan verscheidene andere adressen.

POLYTECHNISCHE SCHOOL.

De Hoogleeraar-Direkteur maakt aan Werktuigkundigen Civiel-Ingénieurs bekend dat met ingang van 1 September zullen benoemd worden:

1 Assistent voor de Graphostatica.

2 Assistenten voor de Beschrijvende meetkunde.

Benoemingen tot Buitengew. Opzichter.

G. Leignes Bakhoven, bij het maken eener steenglooing langs het Schapenland en het stellen van meerpalen langs de oude haven te Stavoren.

G. J. van den Broek, bij de werken tot verbetering van de Vecht in Overijssel.

J. C. F. van Sandick, bij de kanaalverbreding en oeververdediging der Zuid-Willemsvaart tusschen de sluisen 8 en 9.

R. C. H. Schüngel, bij het bouwen van een woningblok voor sluispersoneel onder Engelen.

A. Schotel, bij de verbetering van het Noordzeekanaal, en wel bij het opruimen van de inrichtingen, vormende de bergplaats voor reserve-deuren der oude Noordzeesluisen te Velzen en het maken van een nieuwe berg- en herstelplaats voor deze deuren te IJmuiden.

H. F. Streiff, bij het maken van een dubbele woning voor machinisten, van een steenkolenbergplaats en van een aanlegsteiger voor kolenschepen bij de nieuwe schutsluis te IJmuiden.

H. C. Wesseling, bij den aanleg van eene haven te Numansdorp.

W. Hiebendaal, bij het herstellen van de schutsluis van het kanaal door Voorne te Hellevoetsluis.

F. s' Jacob en L. A. M. Ankersmit, bij den bouw eener brug over de Oude Maas te Spijkenisse.

D. A. van Heyst, bij de herstelling van de taatsen en slagdorpsels der groote sluisen van het kanaal door Zuid-Beveland.

P. H. V. Bongaerts en J. J. Canter Cremers, bij de werken van den Boven-Rijn.

P. Binkhorst en H. J. Boetje, bij de werken van Neder-Rijn en Lek.

Willem van Houten, bij de werken van den IJssel.

C. Driessen en D. Meyer, bij de werken van de Maas.

H. W. Dohna en J. H. Stravers, bij de werken van den Waterweg langs Rotterdam naar Zee.

F. O. Wegener Sleeswijk, bij den bouw van het post- en telegraafgebouw te Nieuwe Pekela.

J. Blackstone, bij den bouw van het directiegebouw der Rijkspostspaarbank te Amsterdam.

P. J. W. J. van der Burgh, bij den bouw van het post- en telegraafgebouw te Ter Neuzen.

A. Bijl en J. A. van Santwijk, bij de werken der Hieldersche oeververdediging.

Door den Raad van Toezicht, bij de spoorwegwerken:

W. C. G. H. Broekman, C. Meyll en J. H. A. Haarman, bij de werken van den bouw van een spoorwegbrug over den IJssel te Westervoort.

G. W. ten Dam, bij de uitbreiding van het station Hengelo.

W. F. de Wilde, bij de overkapping van het 2e perron te Tilburg en locomotiefwerkplaats aldaar.

L. W. C. C. P. J. Velú, bij de uitbreiding van het station Nijmegen.

J. W. Birnie, bij verschillende werken in de sectie Utrecht.

L. Valk, bij onderhoudswerken van bruggen.

Nog werd aan 10 studenten, wier namen hieronder volgen, die opgeleid worden tot mijnen-ingenieur, de gelegenheid aangeboden, praktisch werkzaam te zijn, onder leiding van den heer Ingenieur C. Blankevoort in de mijnen in de omgeving van Heerlen in Limburg:

S. van Dorsser, A. J. Gouka Jr., G. E. Gravenhorst, C. A. Gruffroy, W. H. D. de Jongh Dzn., J. de Lange, C. L. van Nes, F. P. C. S. van der Ploeg, B. F. P. Römer en Th. C. van Wijngaarden.

Uitslag der Examens B.

Art. 60.

Technoloog.

H. de Jong Cleijndert.
M. A. de Jong.
P. D. C. Kleij.
C. A. de Looze.
J. Rodenburg.
E. L. Selleger.
P. J. van der Sluis.
B. Wigersma.

Art. 60.

Eerste gedeelte.

L. G. den Berger.
F. A. Bodenheim.
G. A. Brender à Brandis.
B. Cappel.
W. Meijer Cluwen.
A. Coster van Voorhout.
L. F. Dooremans.
A. J. van der Hoeven.
C. Houtman.
H. C. Jacobsen.
W. K. M. de Kat.
C. H. Nieuwland.
J. G. Pouw.
A. Slingervoet Ramondt.
J. F. P. Schönfeld.
J. Verkoren.
A. Wijnberg.

Art. 60.

Tweede gedeelte.

M. C. Braat.
A. Coster van Voorhout.
P. H. Hendriks.
G. E. Hoeffelman.
J. A. Hoeffelman.
C. W. J. Hoijer.
H. Jonker Czn.
F. Keeman.
E. de Kruijff.
J. G. Maschhaupt.
F. A. Meihuizen.
A. van Oven.
J. G. Roest.
N. J. A. Roldanus.
H. J. Scholte.
M. Snel.
N. L. Söhngen.
W. O. Thaarup van Tienen.
P. W. M. Trap.
E. C. Verschoor.
C. M. M. Vriens.
H. van der Waerden.

Uitslag der Examens C.

Art. 61.

Civiel-Ingenieur.

J. C. Ankersmit.
A. Backer.
Jhr. M. H. van Beresteijn.
J. Th. Berkemeier.
J. A. Blok.
J. A. Bonnerman.
A. J. A. Braak.
F. A. Brandt.
J. W. Dieperink.
L. Doedes.
J. H. de Granada.
I. Hengeveld.
H. A. Henket.
A. Heijbroek.
E. H. Hoegsma.
J. B. de Hulster.
N. M. de Kanter.
I. J. P. Kleijn.
C. W. Koch.
J. H. Kremer.
U. P. E. Kriens.
V. J. P. de Blocq van Kuffeler.
E. J. Kuiper.
A. van Linden van den Heuvell.
J. G. Numans.
W. K. van Oort.
A. A. Oosting.
W. A. Piets.
H. J. Roosen.
J. Rueb.
S. J. Rutgers.
J. C. Scharp.
W. van der Tak.
J. J. Vermeulen.
C. P. Vijverberg.
J. van der Waerden.

Art. 64.

Werktuigkundig-Ingenieur.

A. Blomhert.
J. P. Boezaardt.
P. F. Bunge.
J. H. Delgorge.
E. B. van Doesburgh.
J. M. Gritters Doublet.
J. L. Th. Groneman.
J. J. A. de Groot.
Th. N. Hellemans.
G. van Hille.
J. Jannette Walen.
W. de Jong.
A. J. Juchter.
H. W. Land.
W. G. van der Meer.
S. F. Monhemius.
A. Plate Hzn.
W. F. Pot.
A. A. Reidt.
J. R. Sassen.
P. Persant Snoep.
G. C. Snijders.
H. Stokvis.
G. Vermeulen.
C. H. de Vos.
P. J. van Zwieten.

Art. 64.

Eerste gedeelte.

E. P. Haverkamp Begemann.
C. Blokhuis.
H. S. Hallo.
B. J. H. Herweijer.
J. A. J. M. P. Kerssemakers.
D. Kos.
F. Muller Jzn.
B. S. van der Ploeg.
H. L. Slinkers.
C. Spruit Jr.

Art. 65.

Mijnen-Ingenieur.

E. C. Abendanon.
P. M. van Bosse.
P. J. Stigter.

Art. 65.

Eerste gedeelte.

Z. S. Beijl.
H. Cool.
B. von Faber.
C. A. van Goudoever de Jong.

Groot-Ambtenaars-Examen.

Eerste gedeelte.

J. K. Helder.
G. A. B. Micola von Furstenrecht.

Naar orde der eindranglijst.

Tweede gedeelte.

L. H. E. Schoonheydt.	J. M. Moorrees.
S. Meihuizen.	H. J. Bernelot Moens.
J. J. van Helsdingen.	P. J. van Gulik.
Th. A. Meister.	W. C. van Gelder.
F. J. Couwenberg.	Th. Volmering.
W. D. Bosch.	G. A. van Nouhuys.
C. H. Douwes Dekker.	J. G. Moojen.
J. M. P. Kooreman.	J. W. Roessingh van Iterson.
J. G. van Heijst.	J. Ph. Baljon.
J. H. E. Kaulbach.	J. Roest.
J. F. W. van der Meulen.	P. J. Ketting Olivier.
A. H. K. Milo.	H. M. Lublink Weddik.
C. E. Croes.	G. L. Uljée.
O. Schüssler.	